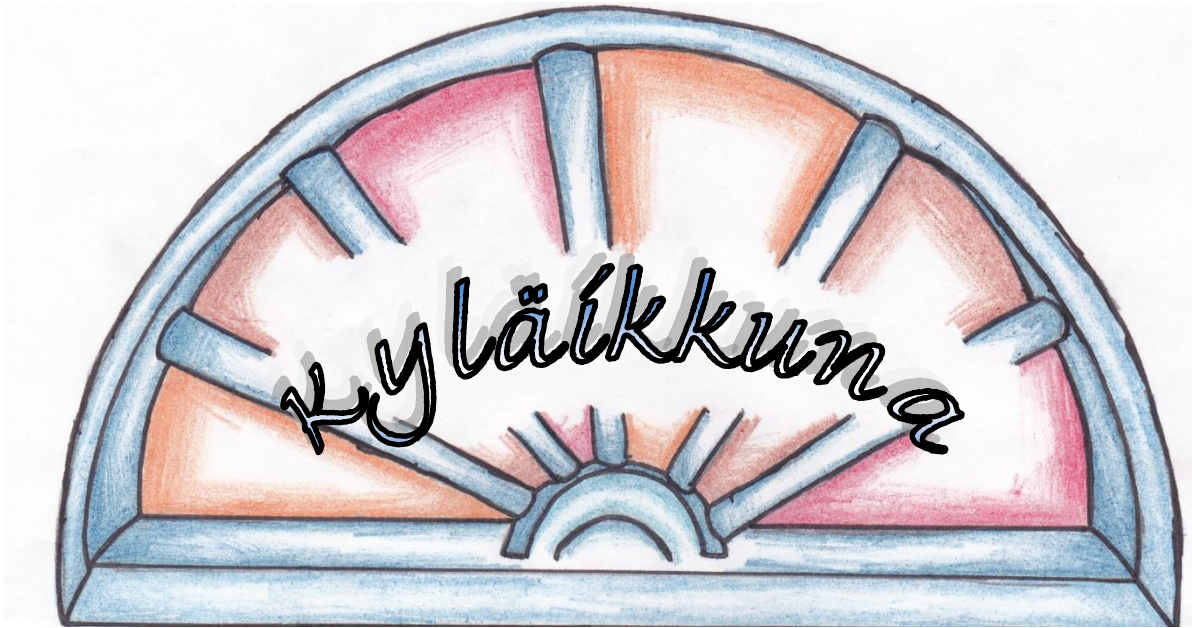

Salo-Miehikkälän kylälehti n:o 29, syyskuu 2011

KAIKELLA ON AIKANSÄ

Mielestäni eräs hienoimpia Raamatun kohtia on Vanhassa testamentissa Saarn 3:

”Kaikella on määrähetskensä,
aikansa joka asialla taivaan alla.
Aika on syntyä ja aika kuolla.
Aika on istuttaa
ja aika repiä maasta,
aika surmata ja aika parantaa,
aika on purkaa ja aika rakentaa,
aika itkeä ja aika nauraa,
aika heitellä kiviä
ja aika kerätä kivet.”

Kaikella on oma aikansa. Jos on esimerkiksi kovasti heitelty kiviä, pitää muistaa, että ne kivet voi joutua aikanaan keräilemään. Itseläni on ollut viime aikoina vahva tunne, että aikani kylälehden juttujen tekijänä on nyt lopussa. Olen pitänyt hommasta ja lehdellä on mielestäni yleisempääkin merkitystä. Veikko Lavin laulua mukailen, jokainen ihminen on jutun arvoinen. Meillä kaikilla kylän asukkailla on samanlainen ihmisarvo. Olemme tasa-arvoisia. Muualta kylään tulleen minua on hämmästyttänyt se, miten jyrkät yhteiskunnalliset vastakohtaisuudet ovat kylässä aikanaan vallinneet. Ne on nyt viimeistään syytä unohtaa.

Asioiden kirjoittaminen muistiin on mielestäni kiehtovaa puuhää. Kielellä ikään kuin hal-

litsemme todellisuutta ja voimme myös luoda uutta, sellaista, mitä ei tähän saakka ole ollut olemassakaan. Erityisesti luontoa kuvaavat sanat heijastavat syvästi tunteitamme, juhannusruusun kukka kotipihan reunalla, laineen liplatus veneen kylkeen, aurinko laskeutuen syysiltana metsän syliin.

Useimpia tehtäviä joutuu opiskelemaan ja sitkeästi harjoittelemaan. Tällainen on esimerkiksi tietokoneen käyttö. Kenellekään ei sitä ole äiti opettanut lapsena meitä tuuditellessaan. Kone on saatava kesytetyksi, se keljuilee ja pyrkii vastustamaan meidän aikomuksiamme. Samoin sanat ja lauseet on kesytettävä, niin että ne tekstissä ilmaisevat oikein sen, mitä haluamme sanoa.

Kirjallista ilmaisua on helppo harjoitella ilman itsekseen. Eräs vanha keino on pitää päiväkirjaa. Voi hankkia paksun vihon Tiimäristä tai Robin Hoodista ja siihen kirjata iltaisin päivän tapahtumia, ei vain luettelon omaisesti, vaan pyrkien selvittämään, miksi ne jäivät mieleen ja miltä meistä itsestämme tuntui. Voi kuvailla havaintojaan, ihmisiä ja luonnon ilmiöitä. Joku on saattanut tätä harastaakin. Pöytälaatikko on täynnä muistiinpanoja, ajatelmia ja runoja. Hän voi ilmoittaa tautua kylälehden toimittajille Katille ja Merjalle.

Hyvää Syksyä! *Leo Karkia*

KYLÄIKKUNA TIEDOTTAÄ:

Syyskuun tori

Seurantalolla pe 23.9. klo 19 alkaen.

Tervetuloa!

Metsästysseura

Salonpojat ry:n syyskokous

Seurantalolla pe 21.10 klo 19 alkaen.

Johtokunta kokoontuu klo 18.

Kokouksessa käsitellään mm. henkilövalinnat. Kahvitarjoilu, Tervetuloa!

Martat tiedottavat

Syyskauden aloitus to 22.9. klo 13 retkellä Arin kalliolle. Lähtö Laura Nippulan pihasta. Omat eväät.

"Lusikka soppaan"-kurssi ti. 4.10. klo 17 seurantalolla. Katso ilmoittelua Kaakonkulman seurapalstalla.

Joukkoon mahtuu, TERVELULOA marttailemaan!

Jääkiekon Karjala-turnaus

Hartwall-areenalla la 12.11.2011
Ottelu Suomi-Tšekki

Hinta 60 € (lippu + matka)

Liput (50 kpl) varataan ilmoittautumisjärjestyksessä. Ilmoittautumiset ovat sitovia.

Ilmoittautumiset Riikka Kataikolle
p. 050-501 1628.

Ullmax-myynti

Jälleen syksyllä. Seuraa ilmoittelua!

KESÄN MARTTAILUA

Helteisenä heinäkuun alkupuolen päivänä Salo-Miehikkälän martat tekivät patikkaretken tutustuen Heinälammen luontopolkuun Turkian kylällä.

Paikallinen oppaamme Päivi, (kotoisin Salo-Miehikkälästä) odotteli meitä tien risteyksessä ja johdatteli polun alkuun ja siitä eteenpäin. Reitti oli kaunis; ensin metsätaivalta, sitten myötäillen lammen rantaa ja lopuksi nousten ylös mäelle. Polun viereltä näpe löimme suuhumme juuri kypsyneitä lakkoja ja mustikoita. Kaikki matkaan lähteneet jakoivat hyvin retken rasituksen, olihan polku vain parin kilometrin pituinen.

Saavuimme laavulle, johon toiset retkeiläisemme olivat jo asettuneet. Mitä olisikaan retki ilman eväitä! Nyt oli niiden vuoro. Kulohälytystilan vuoksi tuli jäi tekemättä, mutta makkara maistui kylmänäkin. Kesäiset laulut kajahtivat, tutkimme ja tunnistimme ympäristön kasveja ja muistilokeroita kaiveltiin.

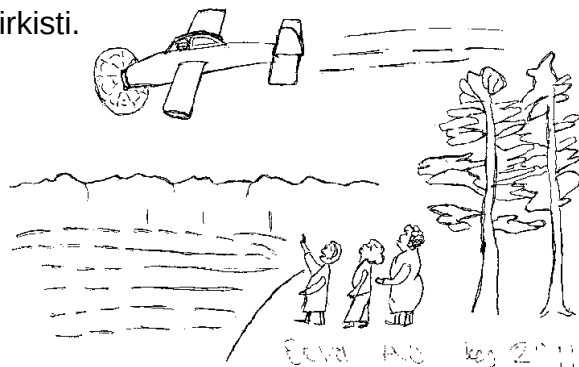
Kotimatalla koimme mieliinpainuvan seikkailun. Hakkuujätettä keräävä rekka oli tukkinut Pyhällössä tien. Käännyimme ympäri ja poikkesimme metsätielle päästäksemme kotiin. Tie oli suon kohdalla pehmeää, joten kevensimme autojen lastia kävellen ja juosten eteenpäin. Meillä oli hauskaa! Tyytyväi-

sinä palasimme kotiin luonnon kauneudesta ja yhdessäolosta nauttineina.

Heinäkuun lopun martanpäiväkekkereihin kokoonnuimme Vallanjärven uimarannalle Ronkaan puolen marttojen emännöidessä. Rantaleppien varjo oli kysyttyä auringon paahtaessa vielä illalla kuumasti. Kahvitte- lun ja alkuseurustelun virkistäminä kisailimme mopin osumisessa ämpäriin ja mölkyn heitossa. Uugibuugi antoi mukavaa yhteisliikuntaa.

Makkaranpaiston jälkeen oli tarvis panna aivosolut töihin. Se tapahtui sanaleikin ja tietojen punnituksen myötä, ryhmätyönä tietenkin. Laulut kajahtivat kauniissa kesäillassa Suomen suvisessa maisemassa herkkinä.

Saimme yllätysohjelmanä iltaamme hienon lentonäytöksen. Pienkone nousi järveltä ilmaan ja tuli myöhemmin takaisin. Se laskeutui yllämme melkein puiden latvoja hipoen ja solui kuin joutsen järven pintaan. Tämä tapahtuma kruunasi iltamme, niin upea näky ja kokemus se oli. Yhdessäolo toi iloa ja virkisti.

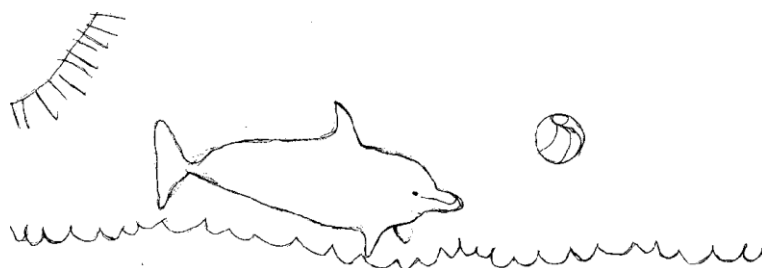
ÄIDIN KANSSA SÄRKÄNNIEMESSÄ

Ensin minä ja äiti ajoimme todella pitkän matkan Tampereelle. Parkkeerasimme automme Särkänniemen eteen. Sitten näin yhden laitteen vain yhdestä kohdasta, joten sanoin: "Äiti, tuohon mä tahdon mennä!" Mutta kun menimme keskemälle huvipuistoa, huomasin, että se olikin aivan kauhea, Tornado. Siinä mentiin ylösalaisin ja sellaisia laitteita minä kammoan.

Minä halusin heti mennä erääseen Kouvola-pyörää muistuttavaan laitteeseen. Kun lähdimme pois sieltä, tapasimme erään isoveljeni luokkakaverin perheen, ja äiti jutteli heidän kanssaan hetken. Sitten jatkoimme tietenkin matkaa. Äiti ja minä kävimme eräässä helikopterilaitteessa. Siinä piti polkea polkimilla, että pääsisi ylemmäs. Jos lopetti polkemisen, joutui alemmas.

Kävin monissa muissakin laitteissa. Yhdessä vaiheessa menin erääseen laitteeseen, jonka nimi on MotoGee. Menin erään toisen tytön viereen ja kysyin häneltä: "Mikä sinun nimesi on?" Hänen nimensä oli Suvi. Kun lähdimme menemään, juttelimme lähes koko matkan. Kun ajelu oli loppu, Suvi meni törmäilyautoihin ja arvatenkin minä seurasin perässä. Ajattelin mielessäni, että kysyn, mennäänkö samaan autoon. Ennen kuin ehdin kysyä, hän kysyi sen saman kysymyksen. Sitten me menimme samaan autoon. Aluksi Suvi halusi ohjata, mutta sitten kun hän ei osannut kovin hyvin, hän antoi minun ohjata. Isot pojat törmäilivät meihin eikä se ollut meistä kivaa, sitä paitsi se oli kiellettyä.

Seuraavaksi me lähdimme delfinaarioon. Ennen esitystä kävimme matkamuistokaupassa ostamassa minulle söpön pienen delfiinin, jonka nimeksi tuli Diana. Sitten menimme Dianan kanssa katsomaan delfiinejä. Esitys alkoi, musiikki alkoi soida ja delfiinit tulivat esiin. Sitten tulivat myös kouluttajat. Delfiinit tekivät upeita temppuja: ne hyppivät kaareissa, hyppäsivät renkaista, pelasivat koripalloa ja vielä hyppäsivät täsmälleen yhtä aikaa päin omaa palloansa, joka riippui katosta.

Sitten menimme eläintarhaan. Jäimme pisimmäksi ajaksi katsomaan kahta pientä söpöä koiranpentua. Pidin myös pupuista. Mutta sitten yhtäkkiä näin maailman pelottavimman laitteen. Se oli kauhea korkeanpaikan kammoisille. Se oli U:n muotoinen kaamea hirveän korkea laite, jossa pyörittiin ja mentiin ylös ja alas. Ja sitten, kun olimme lähteneet eläintarhasta, menimme Koskiseikkailuun. Muuten se oli todella hauska, mutta lopuksi päälle satoi vettä.

Sitten me kävimme Näsinneulassa. Minusta se oli todella korkea. Sieltä näki todella hienosti kaikki laitteet.

Eveliina Kataikko 7 v.

Nostalgiaa Roimolan kentällä

Mukavasti väkeä saapui sekä pelaamaan että seuraamaan mainiota pesäpallo-ottelua, joka pelattiin Roimolan kentällä 27. syyskuuta. Tarkoitus oli havisuttaa vähän historian siipiä ja järjestää reipas ulkoilmatapahtuma pesiksen parissa.

Leena Kataikko toimi jälleen Salonpoikien kioskin myyjänä, kuten aikanaan pesäpallo-otteluissa. Silloinkin asiakkaita riitti ja kioski myi hyvin. Valikoimaan kuuluivat aina mm. suklaapatukat Suffeli ja Kismet sekä irtokarkit, jäätelö ja limsat.

Nostalgiaottelun aikana yleisölle myytiin pesäpussilipukkeita. Mutta mistä moinen nimi ja tapa mahtavat olla peräisin? Terho Ahosta voi tituleerata pesäpussi-idean isäksi. Pesäpallon pelaaminen tarkoitti paitsi mukavaa liikuntaa pelaajille, myös monenmoista muuta tehtävää. Kenttää piti hoitaa, peleihin tarvittiin tuomareita, mailoja ja pallojakin piti hankkia. Kulujen kattamiseksi Terho sai idean: Jospa pääsylipun ostamalla saisi veikata pelin tulosta ja voisi voittaa palkinnon oikeasta arvauksesta. Tämän oivalluksen jälkeen pääsylippuja oli kuulemma helppo myydä. Pelikentän laidalla oli yleensä 50-100 katsojaa, jotka innolla osallistuivat veikauskisaan. Pesäpussi nimenä on pesäpallon ja Marjapussi-nimisen korttipelin yhdistelmä.

Vain pesäpallonpeluun kulta-aikana kylässä asuneet taitavat tietää, mitä sana Hutijaiset tarkoittaa. Niitä pelikuluja oli niin paljon, että pesäpussin lisäksi tarvittiin muitakin tulon lähteitä. Pesäpussi-nimistä lehteäkin on kuulemma painettu ja myyty. 80-luvun alussa keksittiin järjestää Hutijaiset-nimiset illamat sekä omassa kylässä että Suur-Miehikkälässä. Illamat olivat tietenkin pesisaiheiset ja sisälsivät esimerkiksi sketsejä. Rooleissa olivat pesäpallonpelaajat itse.

Salonpoikien pesäpallonpelaajat olivat innostuneita ja ahkeria ihmisiä. Omin voimin saatiin järjestetyksi yhtä sun toista ja siinä samalla opittiin paljon paitsi itse pelaamisesta, myös pelien järjestämisestä ja asioitten organisoinnista. Salo-Miehikkälästä on lähtöisin monta pitkällekin päässyttä pelaajaa, tuomaria ja toimitsijaa. Pesäpallonnostuksen toi kylään aikanaan opettaja Heikki Vakkuri.

Nostalgiaottelussa olivat vastakkain joukkueet Old Stars ja Salo-Miehikkälän Reipas. Lempinimeltään "Huru-ukkojen" joukkueessa pelasivat Arto Roimola, Risto Roimola, Ilkka Maaskola, Esa Maaskola, Harry Pakkanen, Timo Kataikko, Veijo Porkka, Veikko Roimola, Raimo Maaskola, Jarkko Pakkanen ja Reija Leinonen. SaRen joukkoihin kuuluivat Matti Porkka, Kimmo Kytö, Mika Koskimies, Janne Muuronen, Arto Pakkanen, Antti Lammi, Anssi Roimola, Antti Pakkanen, Keijo Kataikko, Sami-Matti Takanen, Joel Roimola ja Jere Hauhia. Pelin tuomareina toimivat Pentti Posti, Matti Jokimies, Mikko Luoma ja Jorma Sairanen. Peli päättyi vanhojen konkareiden voittoon tuloksella 6-4.

Tällä kertaa pesäpussin ostaneet saivat osallistua kotiutuskisan juoksumäärän arvaukseen. Molemmista joukkueista yhdeksän pelaajaa sai yhdellä lyöntivuorolla eli kolmella lyönnillä juoksuttaa toisen pelaajan kolmospesältä kotiin. Yksi kunnarikin nähtiin, kun Sami-Matti Takanen löi pallon läpi. Kotiutuskisan lopputulos oli Old Stars -joukkueen hyväksi 8-6. Moista tulosta kukaan ei osannut etukäteen oikein veikata ja näin ollen voittona ollut pärekori arvottiin kaikkien veikanneiden kesken.

Pesistapahtuman tunnelman luoja ja pelin kulun selostajana mikrofoniin takana toimi Hannu Kokkala.

Tämän jutun puitteissa kynän varresta piti kiinni *Merja Maaskola*.

Pienen peruskoululaisen aine opiksi meille kaikille!

Ihminen

Julkaisu Valtion av-keskuk-
sen Oppima-lehdessä
N:o 4—81

Ihmisen ruumis on täydelli-
sempi kauneuden puolesta kuin
eläinten paitsi hirven, hevosen
ja paratiisilionen.

Ihmisen ruumis oli ennen voi-
makkaampi, kun se osasi kiive-
tä puutta ja tappaa eläimiä kä-
sillään.

Nyt se on päinvastoin, sillä
ihmiskunta heikkenee kun sitä
tarkastaa. Ihmisen ruumis on
jakaantunut monen osan joista
toiset ovat tarpeellisia.

Rungosta lähtee ulkonevia
osia joita ovat nenä, postiluu,
leuka ja muutamat raajoja.

Selkäranka antaa tukea ruu-
mille niin, että ne jotka tahto-
vat voivat istua suorina.

Elin on se ruumiinosi jolla on
oma tehtävä erikseen eikä niin-
kuin raajat.

Verenkierrotoelimet ovat suo-
net ja sydän. Veri kiertää ympä-
rijuostakseen laskimon kautta
ulot, silloin se on muuttunut
kuonaksi.

Keuhkot ovat pussissa jotta
ne eivät hajaantuisi. Ihminen
hengittää keuhkoilla tullaakseen
terveeksi.

Ilmastakin voi kuolla jollei
hengitä.

Ruuantulatoimet alkavat
suusta ja kulkevat ruokatorven
pitkin vatsaan.

Siellä ne sulavat ja alkavat
työntyä suolia pitkin pois, paitsi
ei umpiruolta jolla ei ole mitään
työtä.

Iho peittää ruumista melkein
joka paikasta. Sen tarkoitus on,
ettei veri pääse vuotamaan
maahan.

Ihmisen iho on karvaton paitsi
si päässä ja miehillä.

Päässä on tärkeimmät asiat,
jonka tähden ihmisen päästä ei
voi leikata pois ilman haittaa
näinkuin rajoja. Varsinkin kun
isot aivot ja pienet aivot sijaitse-
vat päässä. Kukaan ei voi elää
ilman aivoja paitsi heilut.

Terveystensä puolesta eläimet
ovat ihmisistä etevämpiä. Niillä
on paremmat hampaat eikä niil-
lä ole tulirokkoa eikä hinkuys-
kää vaan kuolevat päinvastoin
onnettomuuden kautta.

Naisen ruumis on tavallisesti
erilainen kuin miesten. Ne elä-
vät kauemmin ja heikoimmia.

Ihmisen luut ovat sen puoles-
ta hyvät, että ne eivät liio-
li soisi liian paljon.

Muuta ei ihmisestä voikaan
sanoa. Ja vaikka ruumis elää
huonokin niin se kestää ihmisen
elinian, paitsi pitaalisilla.

TOIMITUS:

Merja Maaskola, Leo Karkia ja Kati Patjas.

KIITOS Leo Karkialle antamastaan panok-
sesta Kylälehdessä.

Toimitukseen jää nyt tyhjä palsta joka olisi
täytettävä.

HAEMME JOUKKON KIRJOITTAJAA/
KIRJOITTAJIA!

Olet sitten aktiivinen jutun metsästäjä, lukio-
lainen/koululainen tai vaikkapa aivan harras-
tepohjalta kynäilevä henkilö

OTA YHTEYTTÄ TOIMITUKSEEN:

kati.patjas@haminetti.net.